

Flavia Company

Estels Vermells

Il·lustracions de Jorge del Corral

1

En Gerard i la Damiana

En Gerard era un solitari. Li agradava passejar-se tot sol pel bosc, recollint pedretes lluents, trepitjant tolls, buscant tresors a dins dels arbres.

Feia uns dies que es trobava la Damiana asseguda tot just a la vora del riu. Segons es deia al bosc, era la més sàvia de la comunitat, no tan sols perquè fos molt llesta i molt vella, sinó perquè havia viatjat a l'estranger

i, encara més, a l'espai. En Gerard sentia curiositat i admiració tant per l'estranger com per l'espai, de manera que, després de dubtar molt, un dia es va adreçar a la Damiana per preguntar-li si, efectivament, tot allò que deien d'ella era veritat.

La Damiana se'l va mirar de dalt a baix una estona i finalment va contestar:

—Potser et sembla estrany que una simple formiga hagi fet tant de camí. —I va moure entre les potes de davant un palet amb el que feia estona que jugava.

—Oh, no, no, no —va dir en Gerard—, no m'entengui malament, senyora Damiana, el que passa és que sento curiositat, i que a mi també m'agradaria molt viatjar.

La Damiana llavors va fer un glopet de l'aigua que tenia guardada en una closca de nou.

–Doncs els ocells ho teniu més fàcil que les formigues, per viatjar –va dir.

–Els ocells que saben volar, deu voler dir, oi? Jo no en sé –es va queixar en Gerard–. A la meva família, ningú no en sap.

La Damiana va fer que sí amb el cap.

–De fet –va seguir en Gerard–, els meus pares i els meus germans no tenen ales. Em sap greu, però jo soc l'únic que...

–Ai, ai, ai, Gerard –va dir la Damiana–, no t'has d'amoïnar pas, per això. Quan comencis a volar, tot i que ells no puguin fer-ho, ho entendran.

–No ho sé –va sospirar en Gerard.

–Oi tant que sí! –va fer la Damiana mentre feia un altre glopet d'aigua–. El fet que siguin esquirols no t'ha de preocupar. Són la teva família i t'estimen tal com ets. La teva mare sempre diu coses bones de tu.

–De tota manera, jo no en sé, de volar –es va queixar en Gerard.

–És clar que en saps –va dir la Damiana–. En tots els viatges que he fet, per fora i per dins del nostre planeta, no he vist mai cap ésser amb ales que no sabés fer-les servir. Només cal que practiquis.

–És que tinc vertigen –va dir en Gerard–. Em fa molta por.

–Una mica sí que ha d'impressionar –va dir la Damiana mentre mirava cap al cel tapant-se els ulls amb una pota perquè no l'enlluernés la llum del sol–. Tenir tant d'espai per sota del cos... Però això és el que fan els ocells, Gerard. Igual que les formigues sabem viure sota terra sense tenir sensació d'ofec.

–I si resulta que soc un ocell diferent?

La formiga es va quedar en silenci una llarga estona. Va saludar una cosina seva que

passava per allà prop carregada amb una enorme molla de pa, i després de sospirar profundament va dir:

–Mira, Gerard, tinc una gran idea. Anirem a parlar amb en Conrad, el falcó. Si hi ha algú en aquesta terra que en sap un niu, de l'art de volar, sens dubte és ell. Quedem aquí demà a trenc d'alba. Tenim una bona estona de camí, ara que encara no saps volar.

En Gerard li va donar les gràcies i se'n va anar xino-xano cap a casa seva, que estava dins la soca d'un arbre, a l'altra banda del riu.